

Sygn. akt III CSK 211/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Banku [...] w O.
przeciwko W. T.-D., M. T. i W. T.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 września 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu pierwszej instancji uwzględniającego powództwo oparte na art. 527 § 1 k.c.

W skardze kasacyjnej pozwani jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazali przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt.1, 2 i 4 k.p.c.

Stwierdzili, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne: „czy odpowiada wymogom stawianym przez procedurę cywilną i przepisy dotyczące instytucji skargi paulińskiej takie oznaczenie wierzytelności, które nie wskazuje na jej wysokość, co ma miejsce w przedmiotowej sprawie oraz czy możliwe jest przyjęcie odpowiedzialności solidarnej spadkobierców, którzy dokonali ważnego i skutecznego między nimi działu spadku, zaskarżonego przez osobę trzecią stojącą poza stosunkiem współwłasności wynikającym z dziedziczenia”.

Wskazali, że w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego występują rozbieżności co do tego, co w powództwach opartych na przepisie art. 527 k.c. stanowi wartość przedmiotu sporu: czy kwota wierzytelności chronionej skargą paulińską czy wartość tego, co na skutek zaskarżonej czynności wyszło z majątku dłużnika lub do niego nie weszło i powołali się na dwa stanowiska Sądu Najwyższego w tym przedmiocie wyrażone w postanowieniach z dnia 12 stycznia 2008 r. IV CZ 105/06 i z dnia 7 maja 2008 r. II CZ 25/08.

Stwierdzili również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż „ilość i rodzaj naruszeń dokonanych przez Sądy obu instancji powoduje konieczność wyeliminowania wyroków obu instancji z obrotu prawnego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazali istnienia w sprawie przesłanek przedsądu, na które się powołali.

Przedstawione przez nich zagadnienia nie odpowiadają wymaganiom przewidzianym w art. 398⁹ § 1 pkt.1 k.p.c. Skarżący nie wskazali przepisów prawa, na tle których zagadnienia te powstały, nie przedstawili też w istocie żadnego wyводу prawnego wskazującego na istnienie jakichkolwiek wątpliwości, kontrowersji czy rozbieżnych ocen prawnych jakie zagadnienia te wywołują ani nie uzasadnili konieczności ich rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Pierwsze zagadnienie w ogóle w sprawie nie występuje, gdyż nie ulega wątpliwości, że wierzytelność podlegająca ochronie na podstawie art. 527 § 1 k.c. została w sprawie zindywidualizowana i określona szczegółowo przez wskazanie tytułu, z którego wynika, a którym jest konkretny wyrok sądowy zasądzający określoną kwotę wierzytelności, szczegółowo opisany przez Sąd pierwszej instancji w sentencji wyroku uwzględniającego powództwo. Okoliczność, że nie została przytoczona wysokości zasądzonej wierzytelności jest bez znaczenia, gdyż, jak słusznie stwierdził Sąd Apelacyjny, oczywiste jest, że wierzyciel może dochodzić od pozwanych jedynie niezaspokojonej części tej wierzytelności. Przedstawienie drugiego zagadnienia i to bez uzasadnienia, jakie istotne wątpliwości wywołuje, jest niezrozumiałe w sytuacji, gdy w rozpoznawanej sprawie zapadła w wyniku pytania prawnego uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2010 r. III CZP 41/10.

Nie wykazano również istnienia w sprawie drugiej przesłanki przedsądu, gdyż skarżący nie przedstawili, jaki wpływ na rozstrzygnięcie rozpoznawanej sprawy mogłoby mieć wyeliminowanie przez Sąd Najwyższy powołanych przez nich rozbieżności w orzecnictwie co do sposobu określenia wartości przedmiotu sporu w sprawach opartych na art. 527 § 1 k.c., a w szczególności, jaki wpływ na merytoryczne rozstrzygnięcie rozpoznawanej sprawy opartej na tym przepisie może mieć przyjęcie jednej ze wskazanych wyżej dwóch koncepcji określenia wartości przedmiotu sporu w sprawach tego rodzaju. Niezależnie od tego należy stwierdzić, że w istocie wskazane przez skarżących postanowienia Sądu Najwyższego nie wyrażają sprzecznych stanowisk, gdyż wynika z nich, że wartością przedmiotu sporu w sprawach o roszczenie przewidziane w art. 527 § 1 k.c. może być każda z dwóch wskazanych w nich wartości, w zależności od tego, która z nich jest niższa. Oznaczenie wartości przedmiotu sporu nie ma jednak bezpośredniego wpływu na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy opartej na art. 527 § 1 k.c., nie

może więc stanowić podstawy wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej w takiej sprawie.

Skarżący nie wykazali również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c., gdyż nie wskazali na występowanie w sprawie oczywistego, a więc kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów prawa przez Sąd Apelacyjny i wydania w wyniku tego wyroku oczywiście wadliwego. Sam zarzut naruszenia określonych przepisów prawa nie prowadzi do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona we wskazanym wyżej rozumieniu (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

[aw]